

Mặc Văn Hải

Contents

Mặc Văn Hải	1
1. Chương 1: Hạ Cơ	1
2. Chương 2: Kê Trần	2
3. Chương 3: Kê Trần (phần Tiếp)	4
4. Chương 4: Hạ Cơ	5
5. Chương 5: Diệp (huy Bích)	8
6. Chương 6: Diệp (phần Tiếp)	9
7. Chương 7: Hạ Cơ	10
8. Chương 8: Hạ Cơ (phần Tiếp)	12
9. Chương 9: Diệp	14
10. Chương 10: Phần Cuối	15

Mặc Văn Hải

Giới thiệu

Edit: Tiểu Thiên ThiênBeta: Cuồng Thất Thể loại: cổ trang, 1 x 1, kinh dị, băng luyến (không dành cho những trái tim

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mac-van-hai>

1. Chương 1: Hạ Cơ

Năm nay, mùa thu đặc biệt tới sớm. Chỉ mới đầu tháng chín, Hoa Trạng Nguyên đã nở khắp núi, phóng tầm mắt ra xa là cả biển hoa rực rỡ tràn ngập trời đất.

Các tỷ nữ cực kỳ vui mừng nói với ta rằng điều đó tượng trưng cho sự may mắn, đúng như dự đoán của bởi vì tiểu thư phải lập gia đình cho nên Hoa Thần giáng điềm lành để chúc phúc.

Ta biết các nàng vui mừng thay ta, mà ta cũng cảm thấy tự hào. Suy cho cùng, không phải con gái nhà nào cũng có thể may mắn gả cho chủ nhân Mặc Văn Hải, huống chi người nọ là Kê Trần.

Hải Thần Kê Trần.

Chàng là Hải Thần vĩ đại nhất từ trước đến nay, cũng là vị thần có khả năng trở thành tân Thiên đế nhất. Dựa theo cách tính của Thần tộc, một vị thần mới hai nghìn tuổi như chàng là vô cùng vô cùng trẻ, nhưng chàng đã có thần lực đáng nể sợ, đủ khuấy đảo trời đất, xứng đáng trở thành một vị thần vĩ đại.

Từ khi trời đất được Thiên đế cai quản đến nay, theo quy định cứ mười vạn năm thay đổi vị trí này một lần. Đã không biết bao nhiêu cái vạn năm, người ngoài bộ tộc thiên thần vẫn chưa có lần nào đoạt được quyền uy tối cao kia. Mặc dù tất cả thần giới, địa tiên, Hải Thần, ma thần, tinh linh, U Minh đều muốn giành vị trí này nhưng tất cả chỉ là vô vọng, bọn họ chỉ đành nén giận.

Hiện tại thì khác, có lẽ Thiên đế tiếp theo sẽ đến từ Hải tộc.

Mà ta – Đại công chúa của Ma tộc sẽ thay thế Tây Vương Mẫu, trở thành nữ chủ nhân mới của trời đất.

Tự ta cũng biết rõ bản thân mình ra sao. Ta không tính là mỹ nhân tuyệt sắc, cũng không phải vô cùng thông minh hay tinh thông cầm kỳ thi họa. Có đôi khi hành vi có chút xúc động, thậm chí có lúc cũng bị sự ích kỷ che mờ lý trí. Nhưng cơ bản mà nói, tính ta cũng xem như dịu dàng, là người có có hiểu biết, mà địa vị lại hiển hách, phụ hoàng chỉ có một đứa con gái là ta, phu quân của ta chắc chắn trở thành hoàng đế Ma giới.

Có Ma giới hỗ trợ, Kê Trần muốn giành vị trí Thiên đế như hổ thêm cánh. Còn con trai của Thiên đế đương nhiệm – Nhật Diệp, cũng khó ngăn chặn thế lực của chàng. Huống chi, y đặc biệt không ham thích quyền lực, lúc nào cũng ở trong phủ, rất ít người gặp qua chân diện thật của y giấu sau xe thiên luân với hào quang muôn trượng.

Khi Kê Trần cầu thân với Ma tộc chắc đã cẩn thận cân nhắc trước sau.

Trong lòng cực kỳ rõ ràng việc này nên ta không hề mong Kê Trần sẽ yêu ta, nhưng ta vẫn rất vui khi trở thành thê tử của chàng.

Trở thành chủ nhân mới của chín trăm ngàn thước Cao Thiên, chín trăm ngàn thước Bích Hải, chín trăm ngàn thước Hậu Địa, cùng với Kê Trần lưu lại câu chuyện của chúng ta trong thiên địa, để cho tất cả sinh linh ngưỡng mộ, trở thành một giai thoại mới.

Ta cực kỳ hạnh phúc.

Nhưng lòng vẫn thấy bất an, dù biết đây là một giao dịch không có tình yêu nhưng ta sẽ rất cẩn thận để trở thành nữ chủ nhân thích hợp nhất của Mặc Vân Hải.

Nhưng... có đôi khi ta tự hỏi, ta thật sự muốn thành thê tử của Kê Trần sao? Ta có thể thích ứng Mặc Vân Hải xa lạ kia hay không? Huống chi, bên cạnh chàng còn có người kia.

Huy Bích – người đã vào cùng chàng vào sinh ra tử làm nên cơ nghiệp Mặc Vân Hải, là tình nhân trong truyền thuyết của chàng.

Rất có thể, ta phải chia sẻ trượng phu của mình với một nam nhân. Tuy trong lòng sớm đã tính toán, nhưng ta thực có thể chịu được cục diện như vậy sao? Lòng dạ hẹp hòi của ta có thể cho phép hay không? Có mang đến phiền toái ngoài dự liệu của mình và Kê Trần, mà Kê Trần sẽ đối đãi với ta thế nào?

Toàn bộ ta đều không biết.

Không phải không lo lắng.

Hoa Trạng Nguyên gần như điên cuồng nổ rộ trước mắt, ta không nghĩ đây là lời chúc phúc đến từ Hoa Thần – Ngọc

Ta hiểu rõ tính cách của Ngọc. Hắn không nhân từ và khoan dung như vậy với người đã phản bội tình yêu của hắn. Tuy sau khi chúng ta chia tay, không tính trở mặt thành thù nhưng hắn chắc cũng không cho ta lời chúc phúc tốt lành.

Những thứ xinh đẹp này tràn ngập trời đất, ngược lại như là ám chỉ điềm xấu nào đó.

Ta không dám quên, Ngọc là Hoa Thần, nhưng hắn có khả năng tiên đoán vận mệnh của thần.

Cho nên, lần này xuất giá đến Mặc Vân Hải, ta không biết sẽ gặp chuyện gì nhưng ta cũng chỉ có thể đối mặt.

2. Chương 2: Kê Trần

Hôm trước, ta quyết định nói cho Huy Bích việc ta sẽ lấy nữ vương của Ma Giới.

Kỳ thật, nói hay không đều giống nhau.

Ta hiểu rõ Huy Bích, y rất lãnh tĩnh, dù trong lòng có vấn đề gì y cũng không bao giờ nói ra.

Cho tới nay, y luôn là người an tĩnh, yên lặng chấp nhận người khác tiếp cận.

Trước kia, lần đầu tiên ta gặp y, y hóa thân thành Côn Bằng, ngao du trong biển mây mênh mông. Thần tư tuyệt đẹp mang theo sự lãnh đạm và hào phóng bất quần, khiến ta lần đầu tiên biết rằng Đằng Vân chỉ thuật trừ bỏ chạy ra còn có thể dùng đẹp đến như thế, nhàn nhã như thế.

Thế là ta nhịn không được mà hóa thành Cự Long, cùng y bay lượn ở trong mây.

Chúng ta không nói chuyện với nhau, chỉ là cùng nhau bay lượn, gào thét giữa trời cao, kinh động thiên địa, khuấy động mưa gió, mặc sức rong chơi với mọi vì sao trong Cửu Thiên.

Cuối cùng, chúng ta đều có chút mệt mỏi, thế là thu hồi nguyên thần, cùng dừng lại ở bờ sông ngọc thụ tại Thiên giới Lưu Kim.

Nguyên thần của y là một thanh niên tuấn tú, thanh nhã, khí khái xinh đẹp tuyệt trần khiến người ta cảm thấy nhẹ nhàng, ôn nhu, phong thái động lòng người, có thể nói đẹp không sao tả xiết. Lòng ta có chút nghi ngờ, y chắc là hóa thân Tiểu ngọc thụ đi.

Tuy thần cốt không rõ ràng lắm, nhưng khí tức của y thuần khiết trong suốt như vậy làm ta nhịn không được có chút mê say. Ngay cả đôi mắt u buồn của y cũng làm cho trái tim của ta rung lên.

Thiên Hà mênh mang, tiếng ca lúc có lúc không của tinh linh truyền qua đám sương. Bờ biển lóe ra từng chút, từng chút ánh sáng, rực rỡ như vậy, an tĩnh như vậy và cũng... mỹ lệ như vậy khiến ta cảm thấy toàn bộ không chân thật, nhưng trong lòng chưa bao giờ cảm thấy phần chần và vui mừng như thế.

Y và ta vai kề vai tựa vào ngọc thụ. Gió thổi qua, lá cây yếu ớt nhẹ nhàng hạ xuống, phát ra tiếng leng keng của ngọc vỡ. Có một chiếc rơi trên mu bàn tay của ta, y không chút để ý mà vuốt chiếc lá rụng cho ta. Ta im lặng, thuận thế cầm tay y.

Ngón tay y có chút lạnh nhưng mềm mại động lòng người.

Y rõ ràng có chút kinh hãi, đưa mắt nhìn ta nhưng không nói gì.

Mặc dù y vẫn im lặng nhưng ta vẫn phát hiện tai y đỏ lên, nhất thời động tình nhịn không được hôn một cái.

Y run nhẹ một chút, muốn ngồi thẳng lại. Ta thấp giọng nói: “Ta là Hải thần Kê Trăn, người đi với ta đi, chúng ta cùng nhau quay về Mặc Vân Hải”

Ánh mắt y sáng ngời nhìn ta, bỗng nhiên cười cười: “Nhưng người còn không biết ta là ai.”

Ta lắc đầu: “Ta không quan tâm.”

Em là người ta thích, là người Hải Thần Kê Trăn này muốn chăm sóc. Mặc kệ em là ai, ta đã nhận định rồi, em phải là người của ta.

Y hình như có thuật đoán nhân tâm, hơn nữa ta cũng không có ý giấu diếm tâm tư của mình. Cho nên, ta không nói gì thì y đã hiểu ý tứ của ta, có chút giật mình cũng có chút mê mang, hình như còn có chút cao hứng. Y ngậy người một lúc rồi bỗng nhiên gật gật đầu.

Ánh mắt vẫn sáng ngời như thế nhưng thập phần ôn nhu, y nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: “Được.”

Ta mừng rỡ, ôm chặt y, không nhịn được hôn y, qua thật lâu mới nhớ tới nói: “Nói cho ta biết tên của người.”

Hắn nghĩ nghĩ, ôn nhu nói: “Ta tên là Huy Bích.”

Ta biết đây không phải là tên thật của y, làm gì có người nào trước khi nói tên của mình phải suy nghĩ, nhưng nếu y không chịu nói, ta cũng không muốn ép. Chỉ là trong lòng có một chút hờn giận.

Y ước chừng đã nhìn ra ý nghĩ của ta, nhẹ nhàng cười, chủ động thân cận vuốt ve ta, làm cơn giận của ta dần tan biến.

Cứ như vậy, Huy Bích cùng ta trở về Mặc Vân Hải.

Mặc kệ mọi ánh mắt kinh ngạc của người khác, y trở thành tình nhân của ta. Hơn nữa, y còn là cánh tay phải đắc lực không thể thiếu bên cạnh ta.

Chúng ta kẻ vai sát cánh cùng nhau gây dựng sự nghiệp. Trước sau thu phục tương đối nhiều địa tiên, hồ tộc cùng Tinh Linh Tộc. Nhiều năm lao tâm khổ tứ từng bước thiết lập lực lượng, sự thống trị của ta đã chậm rãi bao trùm cả trời đất. Thậm chí trên cả Ma Thần và Minh Vương có thể cùng Thiên giới tranh đua cao thấp.

Ta biết chỉ còn một bước nữa, ta chính là Hải Thần đầu tiên trở thành Thiên đế.

Nhưng một bước này cực kỳ gian nan, vượt qua tưởng tượng của ta, khó có thể làm được.

Dù sao, bộ tộc thiên thần vẫn chiếm cứ ở Thiên Đình chí cao vô thượng không biết bao nhiêu vạn năm, thậm chí ít nhiều cũng triệu năm, thế lực của bọn họ rắc rối khó gỡ, so với bất luận kẻ nào cũng đáng sợ hơn... Mà ta, chỉ là Hải Thần hai ngàn năm.

Tuy diện tích Đại Hải rất lớn nhưng vẫn ở dưới bầu trời, mà ta lại muốn làm một việc nghịch chuyển thiên địa, uy chấn cả đất trời.

3. Chương 3: Kê Trăn (phần Tiếp)

Gần đây liên tiếp vấp phải trắc trở làm ta mơ hồ cảm thấy có lẽ chỉ dựa vào thần lực của ta là vẫn chưa đủ quyết định toàn bộ.

Cho dù pháp lực của ta cường đại nhưng ta không thể hủy diệt cả trời đất, ta cũng không thể ngồi xếp bằng tại Thiên Hải sau một hồi đại chiến kịch liệt xưng vương với đất đá, cỏ cây.

Nhân tộc là chủng tộc không thích khuất phục, tất nhiên phải nghĩ cách nhưng thật sự muốn thu phục vẫn có chút khó khăn.

Cho nên thời gian này ta một mực trầm tư suy nghĩ bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Huy Bích kín đáo khuyên nhủ ta vài lần, hi vọng ta bỏ cuộc.

Thậm chí y còn nói rõ ra: “Trăn, ta nhớ tới lần đầu tiên chúng ta quen biết nhau, ngươi là Thần Long kiều ngạo, ta là Côn Bằng, không có cái gì trói buộc chúng ta, như vậy không tốt sao?”

Ta không cách nào trả lời nhưng trong lòng ta muốn nhiều hơn thế.

Trời đất rộng lớn, ngân hà xa xôi, hùng vĩ tráng lệ, đẹp không sao tả xiết, vô số Thần Ma sinh sôi, nếu có thể đi lên tầng cao nhất, nhìn xuống chư thần, quần ma dưới chân...

Không ai có thể ngăn cản loại hấp dẫn này, không ai.

Ta cũng không ngoại lệ.

“Nhất định phải nghĩ ra biện pháp, ta muốn làm Thiên đế.” Ta trực tiếp nói cho Huy Bích biết suy nghĩ của mình: “Hiện tại Thiên đế đã cực kỳ già, con hắc là Nhất Diệp yếu đuối vô năng, ngay cả xuất đầu lộ diện cũng không dám, trong thần tộc thiếu uy vọng. Đây là cơ hội tốt nhất, ta không muốn từ bỏ.”

Sắc mặt Huy Bích hơi trắng bệch, thấp giọng nói: “Ý ngươi là...”

“Nếu Ma Hoàng đứng ra đề cử ta làm Thiên đế kế tiếp nhiệm” Ta từ từ nói ý nghĩ của mình.

Huy Bích dường như hiểu được ý của ta nhưng vẫn muốn khuyên ta từ bỏ: “Hắc sẽ không giúp ngươi, Ma tộc vẫn luôn phòng bị Hải tộc, mặc kệ ngươi làm gì hắc sẽ không thật lòng đề cử ngươi.”

Ta thấy ánh mắt sáng ngời của y, sắc mặt y trắng bệch, bỗng nhiên cảm thấy mình rất tàn nhẫn nhưng chỉ có thể nói tiếp.

“Nếu ta là con rể của hắc, giúp ta chính là giúp người nhà. Ma Hoàng chỉ có một đứa con gái. Nếu hắc đề cử ta, con gái của hắc chắc chắn là Thiên Hậu mới.”

Huy Bích nhắm chặt mắt, môi có chút phát run nói: “Ta có chút không thoải mái... Có lẽ vết thương cũ tái phát, ta muốn nghỉ ngơi một chút, thực xin lỗi.”

Y và ta cùng nhau chiến đấu với chư thần, quần ma trên trời, dưới đất không biết bao nhiêu lần, toàn thân đều là vết thương sau huyết chiến. Nghiêm trọng nhất là lần ta tay không giết chết vương của Long tộc – Lôi Long Tây Phương Tích Dã, việc đó làm Long tộc điên cuồng trả thù, là y che chở cho ta rút lui.

Lần đó chúng ta suýt nữa vong mạng nhưng tình ý càng nồng nàn.

Ta cũng không che giấu với người khác, ta có ái nhân thân mật như huynh đệ, như tay chân. Nếu ta trở thành Thiên đế, y là nam nhân đương nhiên không thể làm Thiên Hậu, nhưng ta vẫn muốn chia sẻ với y tất cả vinh quang và thần quang.

Nhìn khuôn mặt thê lương của y, bỗng nhiên nhớ tới những ngày kề vai sát cánh chiến đấu khi xưa, lòng ta mềm nhũn, vội vàng hôn lên đôi môi trắng bệch của y, dịu dàng nói: “Chỉ là lấy vợ thôi, cái khác vẫn giống như trước đây.”

Y yếu ớt cười cười, gần như tự nói: “Không giống rồi... Sao có thể giống... “

Khóe miệng có máu nhỏ xuống, trong mắt mang theo thần sắc mệt mỏi, rốt cuộc chịu không được, y hơi cúi người.

Vết thương cũ của y thật sự phát tác.

Ta ôm chặt y, không ngừng nói: “Huy Bích... Huy Bích, không sao đâu...”

Y mơ mơ màng màng cười: “Kê Trăn, rất lâu rồi người không ôm ta. Ta thật vui.”

Ta sưng sốt, bỗng nhiên nhớ tới mấy năm nay bởi vì sự vụ phức tạp. Thời gian này cần tất cả mọi người hợp sức lại giải quyết, ta đã thật lâu không thể an tĩnh ở chung với Huy Bích.

Y an tĩnh nằm ở trong lòng ta, thân thể run rẩy từ từ bình tĩnh một chút, một lát sau nói: “Kê Trăn, đừng lấy nữ vương Ma tộc. Người muốn cái gì, ta đều nghĩ biện pháp giúp người đoạt lấy.”

Ta ngưng cười, cảm động vì tình yêu sâu nặng của y, nhịn không được mà nhéo nhéo mũi y: “Người có thể nghĩ ra biện pháp gì. Ta cũng cảm thấy chuyện rất khó, người còn có thể làm gì?”

Y bỗng nhiên mở to mắt, nghiêm mặt nói: “Ta tự có tính toán. Kê Trăn, dù người muốn... mạng của Nhật Diệp ta cũng có thể cho người, nhưng người đừng rời khỏi ta.”

Bộ dáng y thật sự vừa đáng thương vừa đáng yêu, không lãnh đạm như bình thường, ta nhịn không được cười rộ lên.

“Huy Bích, Huy Bích của ta.” Ta cười, hôn y từng chút, từng chút một.

Nhưng ta vẫn đứng lên: “Nghỉ ngơi cho tốt, đừng suy nghĩ lung tung. Ta có việc phải làm.”

Y có chút tuyệt vọng kêu một tiếng: “Kê Trăn...”

Ta vội vàng hôn lên gò má lạnh lẽo của y rồi rời đi.

Nếu Huy Bích không muốn giúp ta, ta phải phải bàn bạc với các đại thần khác về chuyện cầu thân.

4. Chương 4: Hạ Cơ

Lần đầu tiên nhìn thấy Kê Trăn, ta biết ta đã sai rồi.

Ta không cách nào không chú ý đến chuyện cũ của chàng và Huy Bích, ta không thể kiềm chế mà thích chàng.

Người của tộc Hải Thần được mệnh danh là mạo tợn thần tiên, trước kia có đứa bé Hải tộc lưu lạc nhân gian, bởi vì dung mạo tuyệt luân đã lưu lại vô số truyền thuyết, như là “Cô tòng độc lập”, “Khuyết đảo Ngọc sơn”, “Hạc trong bầy gà”, vân vân... vân nhân đều ca ngợi dung mạo cử chỉ của nó, mà Kê Trăn thân là nam tử kiệt xuất nhất bộ tộc Hải Thần lại càng Phong Thần vô song.

Chàng đi phía trước đội ngũ đón dâu, mỉm cười vươn tay với ta.

Nụ cười tươi tắn kia tựa ánh dương ngời sáng.

Lòng ta như có sóng ngầm mãnh liệt, từ từ để tay vào lòng bàn tay chàng.

Cánh tay chàng vươn ra, ôm eo ta nhảy lên, chúng ta cùng nhau đứng trên vua thủy thú Dạ Ích.

Đám người phát ra tiếng hoan hô kinh thiên động địa, mây đen bao trùm như phục tùng trước chúng ta.

Tay chàng vững vàng ôm eo của ta, gió thoảng qua, ta ngửi được hương vị nước biển nhân nhật trên người chàng. Tuy ngồi ở trên lưng thần thú cao tới mười trượng nhưng ta vẫn không sợ hãi, ngược lại cảm thấy hạnh phúc mãnh liệt.

Cứ như vậy, ta với chàng đứng cạnh nhau.

Nhưng... có một người không quý xuống. Y giữa đầu, yên lặng nhìn chúng ta, trên mặt trắng bệch mang theo chút ý cười. Thậm chí, khoảnh khắc đó làm ta cảm thấy y không giống người sống.

Ánh mặt trời hôm nay đặc biệt rực rỡ, dịu dàng như tay tình nhân nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa lòng người.

Nhưng trong lòng ta hiện lên hàn ý lạnh lẽo.

Nam tử này là Huy Bích, không cần hỏi ai ta cũng biết.

Y nhìn Kê Trần không hề cố kỵ, nhiệt tình như vậy nhưng... cũng tuyệt vọng như vậy. Huy Bích, không tính lưu lại chút đường sống nào sao?

Đối với y mà nói, ta là người ngoài, một nữ tử chẳng biết từ đâu cường ngạnh chen vào thế giới ngọt ngào của y và Kê Trần.

Ta bỗng nhiên có chút sợ hãi.

Lấy chồng xa xứ, đến Hải quốc xa lạ, sau này ta và Huy Bích phải đối mặt nhau như thế nào? Dù ta cố gắng làm ra bộ dáng không ngại nhưng liệu Huy Bích có thể chịu được sự xuất hiện của ta không?

Kê Trần dường như nhìn ra sự sợ hãi của ta, tay đặt trên eo ta siết thật chặt, mỉm cười bình thản nhìn ta.

Trong phút chốc ta an tĩnh trở lại, ta tin tưởng nụ cười ổn trọng của nam nhân này vì thế ta cũng mỉm cười với hắn.

Chàng thuận thế hôn xuống, môi dán chính xác vào môi ta. Mọi người đánh trống reo hò.

Trong tiếng hoan hô vang vọng đất trời ấy lòng ta lại bình tĩnh đến kỳ lạ, dư quang khóe mắt liếc nhìn nam tử yếu ớt lão đảo dường như muốn ngã xuống.

Ta cảm thấy y cực kỳ đáng thương, mà cũng thật kỳ quái tại sao lúc này ta lại có thể tỉnh táo như vậy.

Ta không phải tân nương tử ư?

Hay là ta không yêu Kê Trần?

Mà ta thật sự có chút thương xót nhìn nam nhân gầy yếu không thể đứng vững kia, lão đảo đứng giữa đám đông đang reo hò.

Phụ hoàng luôn luôn than thở nói ta quá mềm lòng, xem ra là thật. Ta vậy mà lại thấy có chút buồn thay cho tình địch của mình.

Ta không biết Kê Trần nghĩ gì, nhưng ta biết chàng nhất định có thể cảm giác Huy Bích rất đau lòng. Thế mà chàng vẫn không chút do dự mà hôn ta thật sâu trước mặt dân chúng Ma tộc đang vui mừng quý ở dưới, trước ánh mắt uy nghiêm dò xét của phụ hoàng.

Chàng làm vậy để mọi người xem sao?

Nhưng ta lại trầm mê tham luyến hành vi thân mật của hắn. Kỳ thật, ta cũng là người đáng thương.

Bị chàng ôm eo, hôn đến đầu có chút choáng váng. Ta mơ hồ nhìn thấy, Hoa Trạng Nguyên dường như càng mỹ lệ, mỹ đến mức làm cho người ta cảm thấy bất an.

Kê Trần ngừng cười, ngón tay bỗng nhiên kịch liệt run rẩy một phen, hơi hơi co rút, dường như muốn nắm chặt rồi lại không thể dùng lực.

Ta thấy sắc mặt trắng bệch của hắn, có chút lo lắng nhin không được nói: “Phu quân.”

Ánh mắt chàng hỗn độn, không nhìn ta mà vô cùng lo lắng tìm kiếm gì đó trong đám người dưới chân.

Cuối cùng, chàng đã tìm thấy.

Sau đó, chàng nở nụ cười ảm đạm nhìn người kia thật lâu, dường như trút được gánh nặng, rồi mới vô lực buông tay yếu ớt ngã xuống.

Ngã xuống từ thủy thủ Dạ Ích cao hơn mười trượng.

Ta không hiểu tại sao trong lúc nguy hiểm như thế mà chàng vẫn bình tĩnh đến thế. Khoảnh khắc cuối cùng kia, ta thấy rõ Huy Bích... cười với chàng.

An tĩnh mà tuyệt vọng, bình tĩnh cười.

Chỉ cần như vậy, phu quân của ta vội vàng từ bỏ tất cả.

Toàn thân trên dưới của chàng không có một chút dấu hiệu gì, ngay cả trưởng lão có pháp lực cao nhất trong tộc cũng không thể giải thích nguyên nhân chàng chết. Kê Trần là Hải Thần thần thông quảng đại, chàng vốn có thể cùng tinh quang, nhật, nguyệt tồn tại đến vĩnh hằng, sao lại vô cớ chết đi như thế?

Tất cả mọi người nghĩ mãi không ra, nhưng nhớ tới nụ cười tuyệt vọng cuối cùng kia của Huy Bích, lòng ta không thể không nghi ngờ.

Nếu không phải lực lượng lớn đến mức vượt trên cả vạn vật trên thế gian này thì không gì có thể giết chết Hải Thần kiệt xuất như Kê Trần, cho dù là Thiên đế cũng không có sức mạnh như vậy huống chi là Huy Bích.

Ta không tìm thấy đầu mối nào nhưng không mất hy vọng. Lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng nhìn thấy Kê Trần, ta không thể nào quên được.

Chàng từng hôn ta, nắm tay của ta, ôm cả eo của ta, nhưng chàng lại chết ở trước mặt ta...

Ta còn là thiếu nữ chưa xuất giá mà đã thành quả phụ, nhưng ta vẫn kiên trì làm nữ chủ nhân Hải quốc như cũ, vẫn đến Mặc Vân Hải, chỉ khác là hồng y thay bằng bạch y.

Cùng ta trở lại là linh cữu của Kê Trần.

Huy Bích kiên trì làm quan tài bằng thủy tinh đưa Kê Trần về Hải quốc để cho mọi người có thể cúng bái Hải Thần vĩ đại nhất. Ta cảm thấy đó là một quyết định kỳ quái, hơn phân nửa chắc chắn là xuất phát từ tư tâm của Huy Bích, y muốn nhìn thấy hắn nhiều hơn. Nhưng bây giờ không tới phiên ta quyết định, đành phải theo ý Huy Bích.

Không ai vui mừng mà chào đón người mang điềm xấu như ta, nhưng ta không ngại, nếu đã đến đây ta phải nhin.

Ta và Huy Bích cùng nhau bàn bạc hậu sự của Kê Trần, y vẫn kiên trì đến kỳ lạ, ta nói không lại y. Thế là, Kê Trần nằm trong quan tài thủy tinh đặt trong băng động, đầu nguồn sông băng ở Bắc Hải, dùng hàn tuyến mát lạnh trấn áp, có thể nhìn thấy dung mạo của chàng xuyên qua nước suốt trong suốt và thủy tinh trong veo.

Huy Bích nói Kê Trần sợ lạnh nên đắp chăn tơ gấm thật dày cho chàng, chỉ lộ ra khuôn mặt. Trên mặt Kê Trần vẫn là nụ cười nhạt kia, nụ cười đã làm ta vừa thấy thì động tâm, đến chết cũng không thay đổi.

Ta không thích đến băng động thăm Kê Trần, ta sợ cảm thấy khó chịu.

Ta quả thật đã yêu Kê Trần, bởi vì nụ cười lộ lên như ánh dương rạng rỡ, mang theo hương vị nước biển, mà không phải thể xác vô tri nằm ở nơi đó.

Sau vạn năm sau hoặc triệu năm nữa, ta cũng sẽ biến mất như Kê Trần. Nguyên thần tan vào trời đất mênh mông, cho nên ngày sau chúng ta sẽ gặp lại, không cần sót ruột.

Lén nghe người hầu nói, Huy Bích ngược lại thích lặng lẽ đi đến nơi đó. Lần nào cũng bảo mọi người lui xuống, một mình yên lặng ngồi suốt cả một ngày trong băng động. Ta nghe xong thì không biết nói gì.

Mặc kệ ta và y có tâm bệnh gì, người chúng ta yêu đã không còn tồn tại, còn muốn tranh cái gì nữa.

5. Chương 5: Diệp (huy Bích)

Lòng ta có chút nghi ngờ, có lẽ Hạ Cơ mơ hồ đã biết được gì đó.

Ta giết chết Kê Trần trước mặt nàng, giết... người ta yêu nhất.

Thần lực của Kê Trần kỳ thật đã sớm vượt qua phụ thân ta, ta đương nhiên không phải là đối thủ của hắn. Hắn được trời ưu ái có được sức mạnh như vậy, muốn độc bộ giữa trời đất kỳ thật cũng không có gì kỳ quái. Ta bẩm sinh không thích vương quyền nhưng chỉ vì ta sinh ra trong gia tộc Chí Tôn, có những việc đương nhiên đã định sẵn, điều đó dĩ nhiên khiến người khác chán ghét.

Kê Trần thì khác, hắn là Hải Thần vĩ đại nhất. Có lẽ qua vạn năm, triệu năm nữa, bộ tộc Hải Thần không thể có nhân vật nào xuất sắc như hắn. Cho nên hắn là một vị thần đại diện mang theo hi vọng của cả vương quốc, hắn không thể không làm như vậy.

Kê Trần muốn lấy nữ vương Ma giới, điều này không ngoài dự tính của ta, nhưng ta không thể không hận hắn.

Ta như điên cuồng, vì hắn ta thậm chí không để ý sự thất vọng của phụ vương, mai danh ẩn tích đến Mặc Vân Hải, kẻ vai sát cánh chiến đấu với đối thủ lớn nhất của phụ thân – bộ tộc Hải Thần.

Ta yêu hắn, yêu đến điên dại.

Cái gì mà Thiên đế Chí Tôn, cái gì mà độc bộ thiên địa, tất cả những thứ đó ta đều không cần, ta chỉ muốn ở bên cạnh hắn.

Chỉ cần hắn muốn, ta sẵn lòng lấy trái tim ra cho hắn. Nếu hắn biết tình yêu của ta cố chấp, kịch liệt đến như thế, có phải sẽ cảm thấy ta đáng sợ hay không, có chịu để ý ta nữa không?

Cho nên ta cố gắng làm ra bộ dáng đạm bạc bình tĩnh.

Kê Trần ơi Kê Trần, vì người ta cho dù là mặt trời nóng bỏng dần dần ở Cửu Thiên, cũng sẵn lòng dùng tầng mây thật dày che đậy ánh sáng mãnh liệt đó, chỉ muốn dịu dàng vỗ về người.

Nhưng đến thời khắc cuối cùng, sự bình tĩnh mà ta cố gắng xây dựng đó như băng tuyết hòa tan, tất cả đều sụp đổ.

Sau này, Kê Trần không phải là của ta nữa...

Ta, con trai duy nhất của Thiên đế – Nhật Diệp, mang trong mình hào quang muông tượng, sao có thể cùng chia sẻ tình yêu của Hải Thần với một nữ nhân.

Chịu đựng khuất nhục và phản bội như vậy, ta làm không được, thật sự làm không được.

Huyết dịch dường như có độc, điên cuồng chạy khắp nơi trong cơ thể. Bi thương của ta tựa băng tan vỡ, mọi thứ đều mơ hồ, nhìn không thấu. Ta nhất định phải giết hắn, ta không thể không giết hắn...

Thần lực của Kê Trần vô hạn, muốn giết chết hắn dù có địa vị cao quý của phụ vương ta cũng không làm được, đối với người khác lại càng là chuyện không có khả năng, nhưng đối với ta đó không phải vấn đề quá khó khăn.

Trong lần ác chiến với Tây Phương Băng Long tộc, Kê Trần bị trọng thương, ta liều chết cứu hắn. Sau chuyện đó, hắn mỉm cười nói cảm ơn ta mà sắc mặt trắng bệch. Ta có chút khó hiểu hỏi: “Lấy pháp lực của người, sao lại bị Long tộc thương tổn?”

Hắn cười rộ lên: “Ta vốn là con riêng của nữ vương Long tộc và Hải Thần, trên người chảy dòng máu Long tộc, kiêm linh khí của cả hai tộc, cho nên trên người ta mới có thần lực kỳ quái như vậy. Ta giết chết Lôi Long – vua của Long tộc, người nắm đó hạ lệnh xử tử mẫu thân ta. Nhưng không có một tộc nhân Long tộc nào có thể chịu nổi Long thần Huyết Chú, ta cũng giống vậy. Cho nên, pháp lực ta dù cao tới đâu, gặp phải Long huyết thúc giục nguyên rửa cũng sẽ bị thương, thậm chí sẽ chết.”

Hắn chắc là rất tín nhiệm ta mới đem cái bí mật nguy hiểm này nói cho ta biết.

Trách không được hắn dốc hết toàn lực muốn làm Thiên đế, những đứa trẻ bị người khác vứt bỏ và khinh thường lúc nào cũng nóng lòng muốn chứng minh giá trị của mình.

Ta cẩn thận bảo vệ bí mật này của hắn, cố gắng ngăn chặn mọi thời cơ hắn gặp mặt Long tộc, vì hắn mà ngăn cản toàn bộ nguy hiểm.

Có lần, Hoa Thần – Ngọc muốn cầu kiến hắn, trước đó ta nghe thấy mẫu thân của Ngọc đến từ Long tộc, liền nhẹ nhàng từ chối khéo Ngọc khiến cho vị Hoa thần này mê mẩn một phen.

Không thể tưởng tượng được, cuối cùng ta lại lợi dụng bí mật này để giết chết Kê Trăn.

Càng không thể tưởng tượng được, lúc hắn sắp chết mà vẫn bình tĩnh như vậy, chỉ dùng ánh mắt lo lắng tìm kiếm ta trong đám người rồi mới lẳng lặng nhìn ta thật lâu. Ta thấy hắn không hận ta, ngược lại càng giống không muốn vĩnh biệt rồi xa ta.

Sao lại như vậy? Kê Trăn! Kê Trăn!

Hắn không hận ta nhưng ta lại càng hận hắn.

Tại sao? Hắn đã chết rồi mà vẫn không để ta yên...

Tại sao?

Ta rất thống khổ, không để ý phụ hoàng nhiều lần âm thầm cảnh cáo, kiên trì ở lại Mặc Vân Hải.

Kê Trăn ở đâu, ta liền ở đó. Ta không thể không có hắn.

Cái vị trí Thiên đế kia, ai thích thì làm đi. Ta chỉ muốn thủ hộ bên cạnh Kê Trăn, bảo vệ con dân Hải quốc của hắn.

6. Chương 6: Diệp (phần Tiếp)

Sau khi Kê Trăn chết, thanh thế Hải quốc xuống dốc không phanh. Ma tộc bởi vì Đại công chúa đã gả đến Hải quốc làm vương phi còn giữ vài phần khách khí, còn các tộc khác thì vô cùng ngang ngược. Không chỉ Địa Tiên và Tinh Linh mà ngay cả Hồ Tộc nhỏ yếu nhất cũng có chút xem thường Hải quốc, thường xuyên khởi binh xâm phạm biên giới.

Cũng may, mỗi lần ta đều nghĩ ra biện pháp giải quyết. Mặc kệ bao nhiêu gian khổ, ta cũng chịu được, ta chỉ không muốn rời khỏi hắn.

Nhưng... Ta không thể không đối mặt với người đó, thù tử Kê Trăn – Hạ Cơ.

Có đôi khi ta không khỏi suy nghĩ ở trong thân thể nữ nhân nhỏ bé nhu nhược này cất giấu một linh hồn ngoan cường đáng sợ đến cỡ nào. Mặc kệ ta nghĩ mọi cách đuổi nàng ta đi, nàng ta vẫn nhịn xuống, im lặng ở lại Hải quốc, dựa vào bản lĩnh giao thiệp và hư tình giả ý, quan tâm dụ dỗ từ từ chiếm lấy lòng người.

Thoạt đầu, nàng là diễm xấu bị người người oán hận. Hiện tại, con dân Hải quốc đã cam tâm tình nguyện kêu nàng là vương hậu.

Tuy ta ở Mặc Vân Hải rất lâu, cùng vào sinh ra tử với Kê Trăn nhiều năm nhưng ta không phải người giỏi lôi kéo lòng người, trong mắt ta và cả trong lòng ta lúc nào cũng chỉ có Kê Trăn.

Nữ nhân này thì khác, ta có cảm giác nàng ta đang từng bước, từng bước một xâm chiếm quyền lực của Hải quốc.

Có lẽ, Kê Trần chết đi mới là kết quả tốt nhất với nàng.

Buồn cười thay, Kê Trần còn muốn kết minh Ma tộc, nhất thống thiên địa. Với điệu bộ hiện tại, chỉ sợ là Ma tộc muốn mượn Đại công chúa kiên nhẫn thông minh này từ từ khiến Hải quốc rơi xuống.

Mặc kệ nàng ta có mưu toan gì, chỉ cần có ta ở đây, Ma tộc đừng hòng có ý đồ gì với Hải quốc.

Chủ nhân Mặc Vân Hải vĩnh viễn chỉ có một, chính là Kê Trần, tuyệt đối không thể là kẻ khác.

Nhưng... Kê Trần đã chết. Ta yêu thương hắn như vậy, hắn lại chết trong tay ta vì Huyết Chú Long tộc.

Tưởng niệm như điên cuồng lại không thể gặp được. Mỗi một gốc cây, một cỏ khi xưa từng trải qua cùng nhau ta đều nhớ rõ nhưng hiện tại phóng tầm mắt nhìn chỉ thấy đau lòng.

Không ngờ, ta lại tưởng nhớ hắn như vậy.

Không thể giải sầu, đành phải hàng đêm ở lại bằng động.

Tuy hắn đã qua đời, nhưng may mắn thân thể còn ở đây, ta thấy hắn nằm trong quan tài thủy tinh, hơi hơi an tâm một chút. Kê Trần vẫn ở đây, hắn không hề rời khỏi ta, không hề.

Đến chết, trong mắt hắn chỉ nhìn ta vẫn không nhìn Đại công chúa Ma tộc kia.

Không thể giải được nỗi sầu cùng tưởng niệm và mê luyến của ta, ta đã làm một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Mỗi đêm, ta dùng kết giới phong ấn bằng động rồi mới dịu dàng ôm thân thể trong quan tài thủy tinh ra, thật cẩn thận hôn môi âu yếm mỗi chỗ trên người hắn.

Lần đầu tiên khi hắn hóa thân thành Thần Long cùng ta bay lượn giữa Ngân hà rộng lớn, ta đã muốn làm như thế, ta khát khao gần gũi hắn. Nhưng bởi vì thái độ cố chấp từ trước đến nay của hắn, ta không đành lòng làm hắn thất vọng cũng chỉ có thể chịu đựng, chấp nhận đòi hỏi của hắn, đem toàn bộ của ta cho hắn.

Ta tận lực kiềm chế không có nghĩa là trong lòng không muốn. Hướng chi mọi chuyện đã đến mức tuyệt vọng như vậy.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, ta không thể kiềm chế, mỗi đêm đều ôm lấy thân thể băng lãnh của hắn mới có thể đi vào giấc ngủ.

Sau này, ta thậm chí không ngại hắn toàn thân rét lạnh, nhịn không được muốn vuốt ve hắn, âu yếm hắn, làm những chuyện khi hắn còn sống đã làm với ta.

Đến cuối cùng, ta chiếm đoạt hắn. Điều đó vượt xa toàn bộ tưởng tượng trước giờ của ta.

Ta say đắm hắn, say đắm thân thể đã từng mạnh mẽ hữu lực của hắn, say đắm hơi thở chứa ánh mặt trời của hắn cũng như hương gió biển nhân nhậ trên người hắn.

Nếu Kê Trần biết, nhất định cực kỳ kinh hãi, hắn sẽ không bao giờ nghĩ tới ta có một mặt đáng sợ như vậy. Mà ta đã sớm không quản được chính mình. Đối với khối thân thể này, ta đã làm ra tội ác vượt trên toàn bộ tưởng tượng của mình.

Lửa tình điên cuồng như vậy, ta nghĩ ta điên thật rồi...

Không biết Hạ Cơ rốt cuộc nhìn ra bao nhiêu, ta cuối cùng cảm thấy được ánh mắt nàng có chút kỳ quái.

Nữ nhân này vậy mà có chút thương xót ta.

Thương xót con trai của Thiên đế, Nhật Diệp. Đây là mộ chuyện hết sức buồn cười.

Nàng ta dựa vào cái gì? Chỉ bởi vì nàng ta là thê tử chưa qua cửa của Kê Trần mới có thể làm ra dáng vẻ như vậy thật là buồn cười.

7. Chương 7: Hạ Cơ

Kết quả đại hội đề cử tân Thiên đế không ngoài dự kiến của ta.

Bởi vì Kê Trần mất, con trai của Thiên đế – Diệp trở thành mục tiêu kế thừa ngai vị Thiên đế.

Vậy mà Diệp không xuất hiện tại đại hội đề cử.

Thiên đế tức giận, lệnh thần tướng đến Mặc Vân Hải truyền chỉ. Sau đó, chúng ta mới biết Diệp từ trước đến nay thần bí không chịu gặp người lại là bằng hữu tốt nhất, là đại thần thân tín nhất của Kê Trần khi còn sống – Huy Bích.

Ta choáng váng, bên tai dường như có thanh âm tan vỡ mạnh mẽ truyền đến.

Ta nghĩ, ta đoán được ai là người giết chết Kê Trần rồi.

Trước kia ta không dự đoán được thân phận Huy Bích cho nên không thể đoán đúng đáp án. Hiện tại, ta có nên vì Kê Trần báo thù?

Bỗng nhiên nhớ tới ánh mắt lúc sắp chết của chàng.

Cứ thâm sâu như vậy mà nhìn Huy Bích, không chút do dự, không chút nào né tránh, mang theo khát khao và thất vọng.

Kê Trần, đến chết cũng nhớ y.

Trong lòng ta cảm thấy thật chua xót.

Không thể tưởng tượng được tình yêu của ta còn chưa bắt đầu đã kết thúc.

Đau đến không thể chịu nổi, ta làm một chuyện ngoài dự đoán, lần đầu tiên muốn đến bằng động nhìn Kê Trần.

Ta muốn ở trước mặt chàng đưa ra quyết định cuối cùng.

Có đôi khi, ta hoài nghi sao bản tính ta thay đổi lớn như vậy?

Ta – Hạ Cơ, Đại công chúa Ma giới, một nữ nhân không phải quá thông minh nhưng cũng không tính là ngu dốt, không phải quá dịu dàng nhưng cũng không phải cực kỳ sắc bén, không phải quá đa tình nhưng cũng không vô tình, dù sao Kê Trần đã chết, ta cũng nên về Ma giới tiếp tục sống những ngày bình lặng.

Mà ta, tại sao lại phải cuốn vào vòng xoáy điên cuồng của Hải quốc?

Hai người bạn họ, mặc kệ là sinh tử cách xa nhau vẫn nhu tình mật ý, còn những ân oán vương mắc liên quan gì đến ta? Là cái lý do cố chấp đáng sợ gì làm ta kiên trì đến kỳ lạ mà ở lại. Ở lại đây làm quả phụ Hải quốc, thậm chí là... vương đế tân nhất nhiệm của Hải quốc trên thực tế.

Ta càng lúc càng cảm thấy ta dường như không còn là ta.

Có lẽ từ ngày nhìn thấy Kê Trần, linh hồn cất giấu sự sắc bén mà đa tình kia trong cơ thể đã thức tỉnh rồi, nó đang từng bước một chi phối thân thể của ta. Hiện tại mỗi một quyết định của ta dường như không phải đến từ bản thân ta, nhưng ta tìm lòng không được.

Không thể nghi ngờ ta đã yêu chàng.

Yêu nụ cười như ánh mặt trời, như gió biển, yêu bộ dáng chàng vươn tay với ta.

Ta điên cuồng đi khắp mọi nơi, mỗi một tác Hải Vực, mỗi một đám mây Kê Trần từng đặt chân đến. Ta muốn cảm nhận được khi chàng đến những nơi này chàng... có tâm tình gì.

Ta muốn cảm nhận mỗi một cảm giác của chàng.

Đến khi ta già, một người tài trí nào sẽ đó đem cố sự của Kê Trần phổ thành thơ ca ngâm xướng, mỗi ngày trước khi ngủ, ta sẽ nghe người ta xướng một đoạn chuyện cũ của hân. Như vậy, ở trong mộng, chàng vẫn luôn ở bên cạnh ta. Chưa bao giờ chân chính quen biết mà lại quen thuộc chàng đến vậy.

Chàng là con riêng bị Long tộc vứt bỏ, là anh hùng của vương quốc, là đối thủ Thiên đế sợ hãi nhất nhưng cũng là... tình nhân thất bại nhất, người trong mộng khiến ta vô có tương tự.

Ta mê muội thử mặc quần áo chàng để lại, hương từng nhàn nhạt vương vấn như mùi gió biển mà ta ngửi được trên người hắn. Mặc những y phục này vào, ta thậm chí thử biến thành bộ dáng của Kê Trần, nhìn nam nhân xa lạ lại quen thuộc trong gương, ta muốn mỉm cười nhưng nhẹn không được bị ai.

Ta thậm chí còn thử tu luyện pháp thuật độc nhất vô nhị của Hải quốc. Năm đó chắc hẳn Kê Trần dựa vào những thứ này tung hoành Thiên giới, Hải quốc và những nơi xa xôi. Ta không biết cảm giác chàng thế nào, đành phải học những thứ chàng lưu lại.

Ngày đầu tiên ta biết chàng, chàng lại chết. Mà ta khát vọng có được chàng như vậy, trừ bỏ những biện pháp này, ta không biết còn cách nào khác để lưu lại dấu vết của chàng, mùi hương của chàng, giọng nói và dáng điệu của chàng, toàn bộ của chàng.

Say đắm của ta trong mắt Huy Bích, hoặc là phải gọi là Diệp ngược lại bị xem như là loại tín hiệu tranh quyền đoạt vị nào đó.

Ta có cảm giác Diệp muốn diệt trừ ta.

Y không thể dễ dàng tha thứ cho người thứ ba bước vào thế giới của y và Kê Trần. Mà ta không thể lựa chọn, nhất định phải bước vào. Ta mê luyện Kê Trần như vậy, từ lần đầu tiên gặp chàng đã bắt đầu, ta không thể quay đầu lại được nữa.

Bởi vì Kê Trần, ta sa vào cục diện rối loạn này, ta tưởng niệm bộ dáng chàng đứng trước mặt ta.

Chỗ sâu nhất trong băng động Mặc Vân Hải thật ra là một hàn tuyến. May mắn ta đã học pháp thuật mà Kê Trần lưu lại, nhưng vẫn gian nan tiếp cận chỗ vô cùng rét lạnh này.

Nói cũng kỳ quái, ta bất ngờ mà lĩnh ngộ pháp thuật của Kê Trần. Không biết trong u minh có thứ gì lại khiến chúng ta giống nhau như vậy. Ta bắt đầu mô phỏng lại những thứ chàng lưu lại, thậm chí biến đổi thành bộ dáng Kê Trần, mặc quần áo chàng để lại, tự nhiên đến kỳ lạ.

Đã đến băng động, nơi vốn là đáy biển sâu thẳm rét lạnh. Bởi vì ngoài động bao phủ kết giới quang minh thật dày làm nơi này đặc biệt ấm áp, tại tầng băng mỏng trên tầng đá sinh trưởng một gốc cây Ngân Bạch Sắc cao lớn chắc là đến từ ngọc thụ Bà Sa ở Thiên giới đang được vầng sáng soi chiếu chuyển thành đủ mọi màu sắc lưu ly bất định. Gió thổi qua, lá cây leng keng bay lượn, va chạm và rung động, dường như đang xướng lên bài dân ca trong trẻo nào đó.

Ta biết là do kết giới Diệp bày ra mới có thể tạo ra cảnh tượng kỳ lạ như vậy. May mắn ta đã học Hải thuật cổ muốn phá giải kết giới của Nhật thần cũng không quá rắc rối.

Niệm xong chú ngữ, nhìn ngọc thụ Bà Sa cao lớn hóa thành ngọc bể vỡ đầy trời, ta thậm chí có chút sáng khoái giống như ta đã tàn nhẫn phá vỡ loại khế ước độc hữu nào đó của Kê Trần và Diệp.

Ta từng bước tiến vào băng động, dựa vào dạ minh châu dẫn đường đi đến đáy động – nơi có phu quân của ta – Kê Trần, cũng là chỗ chàng ngủ yên đến vĩnh hằng.

Tuy Kê Trần đã chết, nhưng khí tức của chàng vẫn còn ở đây. Nơi đó có sinh mệnh Hải thần, cường đại và mãnh liệt tràn đầy sơn động làm vách động hiện ra ánh sáng xanh trắng lệ mệnh mông.

Linh khí mạnh mẽ của Hải Thần làm dạ minh châu trong tay ta nổi lên cảm ứng, ánh sáng không còn mờ mịt mà chiếu thẳng lên khuôn mặt của Kê Trần, dường như có chút biến đổi đặc biệt kỳ lạ.

Chàng đang nhắm mắt, bộ dáng bình tĩnh vốn có, khóe miệng mỉm cười vẫn giống trong ấn tượng lúc trước của ta. Nhưng ta vẫn cảm thấy trên dung nhan bình tĩnh không hề có cảm xúc kia dường như có chút bi ai, có chút hoạn hỉ, có chút... lay động lòng người.

“Kê Trần... Kê Trần.” Ta nhẹn không được thì thăm tựa như thở dài.

8. Chương 8: Hạ Cơ (phần Tiếp)

Chàng đương nhiên sẽ không trả lời ta. Ta suy sụp ngã cạnh quan tài thủy tinh của chàng, mãi mê nhìn dung mạo vĩnh viễn an nghỉ của chàng. Gần nhau đến vậy mà ta vẫn vĩnh viễn không thể có được chàng.

Bởi vì nhìn chàng rất gần ta chú ý tới tóc trên thái dương chàng có một chút hỗn loạn, có một nhánh tóc dài màu xanh đậm không nghe lời mà từ sau chần tơ gấm vươn ra.

Ta có chút không vui. Rõ ràng ta nhớ rõ, lúc khâm liệm Kê Trăn chính ta là người tự tay chải chuốt tóc cho chàng, sao lại rối như vậy, xem ra hạ nhân vận chuyển linh cữu thật không cẩn thận.

Diệp không phải thường xuyên tới bằng động thăm Kê Trăn sao chẳng lẽ y không phát hiện? Người này thật là sơ ý.

Bỗng nhiên, ta có một cái thắc mắc đáng sợ. Diệp nhìn thế nào cũng không giống hạng người sơ ý lơ là, chẳng lẽ...

Ta nhin không được mà sợ run cả người, lập tức bắt mình từ bỏ ý nghĩ quỷ dị này.

Nhưng ta vẫn khắc chế bản thân. Do dự thật lâu, ta run rẩy dùng lực đẩy nắp quan tài thủy tinh, đặt nó qua một bên.

Ngón tay ta run rẩy khẽ xoa cái trán trắng bệch của Kê Trăn, vuốt lọn tóc rối cho chàng, lại từ từ trượt xuống cổ của chàng muốn chỉnh lại phần tóc dài phía dưới cho hẵn.

Nhưng tay của ta đột nhiên dừng lại.

Trời ạ, ta... ta... ta... ta...

Ta... sờ... tới... cái... gì?

Cảm giác khi sờ vào thân thể của chàng thật kỳ lạ, không thể nào lại cứng ngắc đến thế.

Cẩn rằng một cái, ta bỗng nhiên xóc chần tơ gấm lên.

“A!”

Ta kinh hô một tiếng ngắn ngủi, hai mắt nhin không được trọn tròn, mồ hôi lạnh lập tức tuôn ra.

Ánh sáng lay động chiếu vào trên người Kê Trăn, mặt chàng vẫn yên lặng nở nụ cười vĩnh hằng đó, nhưng thân thể... lại chỉ có xương cốt dầy đặc. Ta thậm chí có thể nhìn thấy trên người chàng còn sót lại một chút huyết nhục loang lổ cùng với dấu răng chi chít. Không biết đã bị người ta tham lam cắn nuốt vào bao nhiêu mà ngay cả trên xương trắng cũng che kín vết cắn.

Càng đáng sợ hơn nữa, ta rõ ràng thấy trên xương hông của Kê Trăn che kín chất lỏng màu trắng kỳ quái.

Nhin không được mà kịch liệt run run một phen, huyết dịch toàn thân như dồn hết vào mặt ta, ta cảm thấy được đầu vầng mắt hoa, thậm chí trời đất quay cuồng.

Ta mơ hồ biết đó là cái gì. Người kia không ngừng cắn nuốt huyết nhục của chàng còn tiết dục với hài cốt của chàng. Cảnh tượng quỷ dị như thế mà người kia cũng có thể ham mê.

Mà Kê Trăn.. Kê Trăn của ta vẫn dùng tư thái thê lương đến buồn cười như thế, an tĩnh nằm ở đó, tiếp tục giấc ngủ vĩnh hằng của chàng.

Chắc hẳn người kia hận không thể nuốt trọn chàng, cướp đoạt toàn bộ của chàng, ngay cả xương và linh hồn cũng không lưu lại...

Thì ra, một người muốn độc chiếm người khác đến cực đoạn sẽ làm như thế này. Không phải là học pháp thuật của hần, mặc quần áo của hần, đi lại những nơi trong lộ trình của hần, ban đêm trong mộng nhớ về cố sự của hần, bình sinh của hần, mà phải là... ăn hần, nuốt vào toàn bộ của hần.

Toàn thân không ngừng run rẩy. Trong lòng như bị hỏa thiêu bằng áp, ta như mắc phải bệnh tật đáng sợ nhất, chậm rãi xụi lơ trước mặt Kê Trăn.

Bên ngoài truyền đến cước bộ hữu lực thông thả, gần như không cần nghĩ, trong lòng ta cũng biết rõ, đó là Diệp. Diệp đang đến đây.

Bí mật của y bị ta nhìn thấy, y...

Có phải muốn giết ta hay không?

9. Chương 9: Diệp

Ta giống như mọi khi, đêm khuya đi tới băng động Kê Trăn ở. Nhìn thấy ngọc thụ Bà Sa ngoài động ngả đầy đất, trong lòng ta nhin không được mà nhảy dựng, không cần nghĩ ngợi ta đã biết ai làm.

Hạ Cơ, trừ bỏ nữ nhân kia, không ai lớn mật như thế.

Có đôi khi, ta kỳ thật cũng tán thưởng nàng ta.

Hạ Cơ tuyệt đối là đồng loại của ta. Nàng ta yêu Kê Trăn không ít hơn ta, cái ánh mắt quyến luyến, lòng tham điên cuồng này, ta thấy rõ.

Nàng ta vụng trộm mặc y phục của Kê Trăn, học pháp thuật của Kê Trăn, đi đến những nơi Kê Trăn từng đi, mỗi đêm để người ta ngâm xương cốt sự của Kê Trăn cho nàng ta nghe, tất cả ta đều biết.

Lúc đầu ta còn cười nhạo nàng ta nhưng sau đó ta chỉ im lặng.

Nữ nhân điên cuồng nhưng cũng rất kiên nhẫn này rốt cuộc muốn thế nào?

Nhưng ta không thể để nàng tiếp tục điên cuồng như thế nữa. Hạ Cơ vậy mà muốn tiến vào thế giới duy nhất của ta và Kê Trăn, ta không cho phép điều đó xảy ra.

Hơn nữa, nếu nàng ta vào băng động còn phá giải kết giới của ta rõ ràng là không để ta vào mắt. Chỉ sợ, bí mật của ta cũng không giữ được.

Ta không sợ thân bại danh liệt, danh dự và địa vị từ khi ta sinh ra đã có, không hề quan trọng. Nhưng ta sẽ không để bất luận kẻ nào, bất luận Thần hay Ma chỉ trích hoặc là cười nhạo Kê Trăn.

Cho nên, nhất định phải giết chết Hạ Cơ.

Ta không chút do dự bước vào băng động.

Hạ Cơ đang ngả trước quan tài của Kê Trăn, nắp đậy thủy tinh bị ả mở ra, chăn tơ gấm trên người Kê Trăn cũng lật qua một bên, lộ ra... chân tướng khó coi.

Sau khi làm xong chuyện này với Kê Trăn, ta thực ra rất cuồng nhiệt nhưng cũng rất bình tĩnh, nhìn xuống hài cốt làm ta tràn ngập tham lam tình dục dưới ánh sáng chói lọi của dạ minh châu, ta nhin không được sợ run cả người.

Ta lấy danh nghĩa tình yêu đã làm cái gì thế này?

Cặp mắt to đen nhánh của Hạ Cơ yên tĩnh nhìn ta chằm chằm. Ánh mắt yên tĩnh của nàng ta thật đáng sợ, dường như nàng biết nàng nhất định sẽ chết.

Ta rất giỏi thuật đọc tâm, nhưng lòng dạ của nữ nhân này quá sâu quá xa, ta cho tới bây giờ không đọc được.

Ta chỉ biết là đó là sự bình tĩnh trước khi bão táp. Nhưng ta vẫn không hiểu nàng ta rốt cuộc dựa vào cái gì mà muốn tranh cao thấp với ta?

“Là do người làm.” Trên gương mặt mỹ lệ của Hạ Cơ từ từ có một tia gợn sóng. Đây là câu khẳng định không phải là câu nghi vấn.

“Không sai.” Ta không chút do dự mà thừa nhận.

“Tại sao...” Giọng nói của nàng ta có chút run run. Nữ nhân dù sao cũng là nữ nhân, có lẽ cảm thấy sợ hãi. Kỳ thật, ta không muốn bắt nạt kẻ yếu đuối, nhưng mà Hạ Cơ cũng không tính là nữ tử yếu mềm, nàng ta muốn tranh đoạt Kê Trăn với ta, nếu không có Hạ Cơ, ta có lẽ sẽ không giết Kê Trăn.

Phải thừa nhận, kỳ thật ta hận ả, hận thật lâu rồi.

Từ lúc bắt đầu yêu Kê Trăn, quá nhiều mâu thuẫn và ả nhẫn đã làm huyết dịch của ta trở thành kịch độc. Mà hiện tại, độc trong máu ta lại bắt đầu sôi trào.

Ta phải giết ả, không thể để cho ả sống mà nói ra chân tướng. Ta không có gì để luyến tiếc nhưng ta không thể để Kê Trần chịu nhục. Dù cho sau này, Ma giới và Hải quốc trở thành kẻ địch, ta cũng nhất định phải ra tay.

Quyết định cuối cùng là liều lĩnh giải quyết tình địch khó chơi này, trong lòng ta bỗng cảm thấy sáng khoái, nhin không được cười lớn tiếng.

“Tại sao?”

“Hạ Cơ, ngươi từng có tình yêu khắc cốt ghi tâm chưa? Ngươi từng không thể phóng thích lòng tham chưa? Bởi vì quá trầm mê, quá luyến tiếc, không nỡ phân li dù chỉ một chút, ngoại trừ ăn h lẫn ra ta không tìm thấy cách nào khác.”

Sắc mặt Hạ Cơ càng thêm trắng bệch, ả nở nụ cười kỳ lạ, khô khốc nói: “Nhưng đó là luân lý tà đạo, đáng chê cười. Diệp, ngươi vốn nên là thiên thần quang minh thuần khiết, lại làm ra điều tội lỗi như vậy. Chẳng lẽ trong lòng ngươi chưa từng bất an, chưa bao giờ ngủ không yên?”

Ta cười với ả, chắc là nụ cười tươi tắn này quá nghiêm túc, ả nhin không được run rẩy.

“Đúng vậy, ngủ không yên, không có h lẫn, ta làm sao ngủ được. Hiện tại, ta cực kỳ an tâm, h lẫn không chỉ ở trong lòng ta, cũng ở trong bụng của ta, ở ngũ tạng lục phủ của ta, ở trong huyết dịch của ta... Ngươi không biết, thân thể h lẫn rất tốt, hương vị như gió biển, như ánh dương chói lọi.”

“Vô sỉ! Vô sỉ!” Vương hậu Hải quốc có lẽ bị dáng vẻ tràn ngập sắc dục và sát khí của ta làm sợ hãi, trừ bỏ không ngừng run run và mắng, ả dường như không có phản ứng khác.

Mồ hôi chảy xuống gương mặt mỹ lệ kinh người của ả, phải thừa nhận ả thật sự, đẹp tựa hoa lê mỏng manh giữa trời mưa tầm tã, diễm đam đáng yêu, nhưng ta sẽ không thương tiếc ả.

Ta thậm chí hơi ghen ghét mà nghĩ, không biết Kê Trần nhìn thấy Hạ Cơ như vậy có thể động lòng thương xót hay không. Hoàn hảo, h lẫn đã chết, khả năng này vĩnh viễn không tồn tại.

“Ha ha, đúng vậy, ta cực kỳ vô sỉ. Ta đã hoàn toàn có được h lẫn trước ngươi. H lẫn có mặt ở mọi nơi, ta thậm chí có thể cảm giác được, thần lực và linh khí của h lẫn đang h lẫn từ từ dung hợp cùng ta. H lẫn hoàn toàn thuộc về ta, ta... ta cực kỳ vui mừng. Hạ Cơ, ta biết ngươi cực kỳ đố kỵ ta nhưng ngươi vĩnh viễn không làm được như ta cho nên ngươi nên thua tâm phục khẩu phục đi.”

Ta mỉm cười vươn tay với ả, động tác này lúc trước Kê Trần đã làm. Khoảnh khắc đó ta đã nhìn thấy ngọt ngào và vui sướng trên mặt h lẫn. Đau xót như lợi kiếm xỏ xuyên qua trái tim của ta. Ngay lúc đó, ta phát động Long Huyết nguyên rửa với Kê Trần.

Mà hiện tại, ta nhất định phải ra tay với Hạ Cơ, tân nương của Kê Trần, ả mới là nguồn gốc toàn bộ thống khổ của ta. Kỳ thật lúc trước ta sai lầm rồi, ta không nên giết chết Kê Trần mà phải trực tiếp giết chết Hạ Cơ.

10. Chương 10: Phần Cuối

“Đợi một chút.” Hạ Cơ nhìn bàn tay phải hiện ra liệt quang của ta, ánh mắt trở nên kỳ quái. ả vừa run rẩy, vừa lớn tiếng kêu lên.

“Còn dài dòng gì nữa, Vương hậu?” Ta nhàn nhạt hỏi ả.

“Tại sao, ngươi cảm thấy ăn luôn một người mới là cách chiếm giữ tốt nhất? Yêu một người, chẳng lẽ không nên làm h lẫn cảm thấy hạnh phúc sao? Cha ta thường xuyên dạy ta, yêu là phải khoan dung, nhẫn nại.”

Ta nhin không được nở nụ cười, bỗng nhiên cảm thấy nữ nhân đến từ Ma tộc này kỳ thật rất ngốc, ngốc đến đáng yêu, ngu ngốc đến cực kỳ buồn cười. Không biết hoàng đế Ma giới là một người thế nào lại đi dạy dỗ con mình như vậy.

“Hạ Cơ, đó là do phụ vương của ta, Thiên đế, vì muốn trói buộc tư tưởng Ma tộc, cố ý giáo huấn cho các người như vậy. Với bộ tộc thiên thần ta, yêu là chiếm giữ mới hoàn toàn có được. Đây mới gọi là bản năng yêu.”

Ả như chợt tỉnh mộng, ngây ngốc nhìn ta cứng họng, nói không nên lời.

“Thực xin lỗi, làm người thất vọng rồi, Vương hậu.” Ta lại nhin không được nở nụ cười, liệt quang trên tay càng lúc càng mạnh, mơ hồ hiện ra hoa văn Thần Long trong suốt, ở lòng bàn tay lượn vòng, lập tức phá vỡ mà thoát ra.

Từ khi ta ăn luôn thân thể Kê Trăn, mỗi khi ta vận ra chi thần Liệt Nhật, lòng bàn tay liền hiện ra hoa văn này, không biết có phải do Kê Trăn sinh ra ở Long tộc hay không.

Ánh mắt thất thần của Hạ Cơ nhìn Long Văn kia, thì thào nói: “Quả nhiên là như thế. Kê Trăn là Long tộc, người ăn hân cho nên người cũng có Long Văn. Lúc trước, có phải người dùng Huyết chú Long thần giết chết chàng hay không? Không có một đời sau Long tộc nào có thể ngăn cản chú ngữ đó cho dù có được thần lực như Kê Trăn, chàng cũng không thể, có phải hay không, phải hay không?”

Ta có chút cười nhạo nói: “Không thể tưởng tượng được người cuối cùng cũng thông minh một lần.” Ta cực kỳ chán ghét lúc ả dùng khẩu khí vô cùng yêu mến nói về Kê Trăn như thế, ta không có kiên nhẫn tiếp tục dây dưa với ả.

Liệt quang trong lòng bàn tay lớn hơn, Long Văn phá vỡ mà ra, kèm theo tiếng sấm sét vang vọng.

Liệt Nhật chi thần vô cùng mạnh mẽ, kèm theo Long thần cùng nhau rít gào về phía nữ nhân yếu ớt đang run rẩy trước mắt.

“Một khi đã như vậy, ta đã quyết định...” Đối mặt với cái chết, Hạ Cơ lại cười, môi hơi khép hờ, nhưng rất nhanh đọc ra chú ngữ vô cùng quen thuộc.

Chú thuật vốn vô thanh vô tức nhưng đến tai ta lại biến thành tiếng nổ kinh thiên động địa.

Đó là...

Huyết chú Long thần!

Trời đất như sụp đổ, càn khôn điên đảo, vạn vật khô héo, một thời hồng hoang... Ta dường như muốn nổ ra, rồi lại sụp đổ, huyết dịch biến thành Sơn Xuyên Hà Lưu đỏ xuồng, nguyên thần bị Nhật Nguyệt Tinh nhanh chóng hấp thụ.

Ta không phải là con cháu của Long tộc sao lại chịu ảnh hưởng đáng sợ của Huyết chú Long thần?

Thời khắc cuối cùng, ta bỗng nhiên hiểu được, đó là... Kê Trăn.

Ta ăn Kê Trăn, cho nên ta cũng có huyết mạch Thần Long. Ta cũng như hân đến cuối cùng không ngăn được lời nguyên của Long Thần.

Năm đó, Kê Trăn dùng sinh mệnh giao bí mật này cho ta, giờ đây nó lại thành biện pháp tốt để Hạ Cơ giết chết ta.

Nhưng làm sao Hạ Cơ biết được chuyện Huyết chú Long thần?

Ta cố gắng mở miệng, muốn hỏi Hạ Cơ nhưng nói không ra lời.

Gương mặt Hạ Cơ vẫn tái nhợt, thân thể lại hơi run rẩy, bộ dáng như hoa lê mỏng manh trong mưa gió, trong mắt có phần trắng lợi, bình tĩnh nói với ta.

“Trước kia ta yêu Hoa Thần – Ngọc, hân cũng là con cháu của Long tộc. Chúng ta quen biết không lâu, hân đã nói cho ta biết bí mật này. Bởi vì muốn làm Thiên Hậu, ta rời khỏi Ngọc. Không thể tưởng tượng được, cuối cùng ta phải nhờ vào bí mật của hân mà bảo toàn tính mạng, càng không thể tưởng tượng được, người ta yêu – Kê Trăn, lại giống Ngọc, cũng thuộc về Long tộc. Ta không biết đây có phải là số phận trả thù ta hay không? Ta phụ Ngọc cho nên ta cũng không thể đến với Kê Trăn.”

Trước mắt ngày càng đen lại, ta đã không nghe rõ lời Hạ Cơ nói.

Nàng bước lên một bước, giữ chặt thân thể đang nghiêng ngả của ta, mỉm cười.

“Ta đã nghĩ, Diệp người nói rất đúng. Yêu một người, chính là có được toàn bộ của hắn. Đáng tiếc, toàn bộ của Kê Trần đã bị người nuốt vào, ta yêu chàng như vậy, phải làm sao đây?”

Hạ Cơ nắm chặt cánh tay ta, bờ môi xinh đẹp thanh tú chuẩn xác rơi trên mạch máu cổ tay ta, bỗng nhiên ngẩng đầu cười.

“Cho nên, nếu ta ăn người, có phải sẽ có được Kê Trần vĩnh viễn không?”

Ánh sáng của dạ minh châu lay động, ta càng ngày càng hoa mắt chóng mặt. Ta cảm giác được ả đang làm gì.

Nhưng... hương từng vẫn vương trong không khí càng ngày càng đậm.

Đó là hương vị của Kê Trần, hơi thở ánh mặt trời, của gió biển.

Hết trọn bộ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mac-van-hai>